

fængsling af en person, der opholder sig i Danmark.

Grunden til, at regeringen holder sikkerhedsudvalgsmøde, er naturligvis, at regeringen kan tilsidesætte det, for på det tidspunkt, regeringen holder sit møde, er det alene påstande fra en fremmed magt om, at man skal fare til anholdelse i Danmark. Hvorfor vedkender statsministeren sig ikke, at forholdet i Danmark mellem regeringen og politiet er, at anklagemyndigheden og politiet står under instruktion af den til enhver tid siddende justitsminister, altså under regeringen?

Hvorfor prøver statsministeren at give et andet indtryk af den magtindretning, vi har i Danmark, mellem regering og politi? Statsministeren burde give også denne sag mere fyldestgørende oplysninger i sin besvarelse over for Folketinget.

Sandy Brinck (S):

Statsministeren gjorde sig nogle principielle betragtninger og anførte, at det skulle være i modstrid med, hvad vi mener fra socialdemokratisk side. Der må jeg sige, at det i hvert fald umiddelbart afføder to spørgsmål.

Kan statsministeren for det første bekræfte, at politiet er under justitsministerens instruks, og i så fald, om det vil blive ændret ud fra de betragtninger, statsministeren gjorde?

Det andet er, at den her sag jo er på baggrund af terrorismistanke, og der må jeg gøre statsministeren bekendt med, at Justitsministeriet i behandling af L 35, altså antiterrorpakken, faktisk har svaret på et sådant spørgsmål, og svarer på spørgsmål 119: Ved denne vurdering kan der blive tale om at inddrage omstændigheder af politisk karakter.

Det synes vi sådan set ikke fra socialdemokratisk side at der er noget underligt i, medmindre man ikke vedkender sig det ansvar. For hvis man ikke vedkender sig det ansvar, kommer det heller ikke under parlamentarisk kontrol, vil jeg sige til statsministeren. Det er det, der er sagens kerne.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det her er virkelig meget, meget interessant, for det ene spørgsmål efter det andet fra socialdemokratisk side afslører, at der faktisk er en forskel. Der er faktisk en politisk forskel i holdningen til, hvorledes man skal forvalte sit politiske ansvar.

Kl. 14.40

Jeg kan mærke nu, at det, de socialdemokratiske spillere mener, i virkeligheden er, at man skal bruge den politiske magt til at tilsidesætte politiets afgørelser. Det er jeg dybt betænkelig ved. Jeg synes virkelig, det afslører et syn på retssamfundet, som er dybt, dybt betænkeligt.

Derfor må jeg bare sige, at min grundholdning er den, at når politiet har truffet en sådan afgørelse, skal man ikke sidde politisk og tilsidesætte den. Den er foretaget ud fra politimæssige vurderinger. Jeg kan bare konstatere, at dér er vi så uenige. Men det skal hr. Frank Jensen ikke bruge til en påstand om, at der synges en falsk melodi. Jeg synger en fuldstændig ren melodi, nemlig min melodi: Man skal ikke sidde i sikkerhedsudvalget og tilsidesætte politiets afgørelser.

Det er jo også svar til hr. Klaus Hækkerup, som spørger, hvorfor jeg ikke vil vedkende mig mit ansvar. Jeg vedkender mig fuldt ud mit ansvar, men min konklusion er bare meget klar, nemlig at når Københavns Politi har truffet en beslutning om, at der er grundlag for anholdelse, skal man ikke sidde og tilsidesætte den.

Derfor vil jeg også svare hr. Keld Albrechtsen, som siger, at han først er rigtig betænkelig, hvis det reelt er sikkerhedsudvalget, der har truffet beslutningen. Der kan jeg forsikre hr. Keld Albrechtsen, at sådan er det heller ikke, for til mødet forelå der oplysning om, at Københavns Politi havde truffet den beslutning, og så en oplysning om, hvad grundlaget var. Den blev bare taget til efterretning, punktum, det var dét.

Så bliver der spurgt om, hvilke overvejelser man så kan gøre sig i den forbindelse. Som sagt kan jeg jo ikke ret godt referere fra et møde i regeringens sikkerhedsudvalg, men alene den efterfølgende debat har jo vist, at enhver da kunne forudse, at her kommer man til at gøre sig mange overvejelser over, hvordan det vil blive modtaget.

Vi står jo med en sag, der giver kritik, uanset om man gør det ene eller det andet. Hvis man anholdt, eller rettere, når man anholdt Sakajev, ville det give kritik, og det ville blive sagt, at man bøjer sig for Rusland. Og hvis man ikke anholdt ham, ville man blive beskyldt for ikke at tage kampen mod terror alvorligt. Det er en sag, der giver kritik under alle omstændigheder. Den slags overvejelser er man da nødt til at gå igennem. Det er man da.